

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kunskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Pr. 3.

Den 1ste November 1894.

44de Aargang.

Vore Troesartikler.

Foresæsninger af Eldste James E. Talmage for den theologiske Klasse
i Kirkens Universitet i Salt Lake City.

(Fra Juvenile Instructor.)

(Fortsat fra Side 21.)

Ottende Artikel.

„Vi tro, at Bibelen er Guds Ord, for saa vidt som den er rigtig oversat. Vi tro ogsaa, at Mormons Bog er Guds Ord.“

I den nuværende Sprøganvendelse betegner Ordet Bibel en Samling af hellige Skrifter, ligeledes bekjent som de jødiske Skrifter, der indeholde en Beretning om Guds Handlemaade med Menneskene. Denne Beretning indstrækker sig med Undtagelse af de Begivenheder, der fandt Sted før Syndfloden, udelukkende til den østlige Halvkugle. Ordet i sig selv er, sjælent det staar i Singularis, den engelske Fremstilling af et græst Pluralis »Biblia« som bogstavelig betyder „Bøger.“ Anvendelsen af dette Ord skriver sig maatte fra det 4de Aarhundrede, da vi finde, at Chrysostrom*) benyttede

dette Udtryk for at betegne de hellige Bøger, som da af de græste Kristne blevne antagne som kanoniske. Det kan sees, at Ideen om en Bogsamling var almindelig fremherskende i alle Verdens tidligere Tider. Skrifterne vare, som de ere, en Samling af specielle Nedtegnelser, der vare strevne til forskellige Tider af mange Forfattere, og fra den slaaende Lighed og Harmoni, der gjennemkrydse disse mangehaande Frembringelser, kunne kraftige Beviser paa deres Egthed lægges for Dagen. En meget naturlig Inddeling af de bibelske Bøger fremkom ved Frelserens

for at betegne de hellige Skrifter er den eldste Anvendelse, som findes deraf. Han formaner sit Folc paa denne Maade til at gjøre Brug af de Skatte, som findes i inspirerede Bøger: „Hører min Formanning, Ile, medens I endnu leve, og kjæber Biblia, Sjælens BægemidDEL.“ Maar han taler om de jødiske Kristne, da siger han: „De have Biblia, men vi have Biblias Skatte; de have Bogstaverne, vi have baade Bogstaverne og Betydningen deraf.“

*) Chrysostrom var en af de græste Kirkesæbtre. Hans Brug af Ordet »Biblia«

Virkomhed her paa Jorden; de Værker, der blevet skrevne før Kristi Fødsel, blevet kendte som den gamle Pagt, medens de, der blevet skrevne i Tidens Midte og de Aar, der umiddelbart fulgte, blevet kaldte den nye Pagt. (1 Kor. 11 25; Jer. 31, 31.) Ordet Testamente tilstod gradvis i Brug, saa at til sidst Benævnelsene det nye og det gamle Testamente blevet almindelige. Det gamle Testamente indeholder 39 Bøger, der klassificeres paa følgende Maade:

- 1) Lovbøgerne.
- 2) De historiske Bøger.
- 3) De poetiske Bøger.
- 4) Profeternes Bøger.

Og foruden disse have visse andre Bøger modtaget delvis, men ikke almindelig Anerkendelse som kanoniske Optegnelser. Disse kaldes apocryphiske Bøger.*)

1) Lovbøgerne, de første fem Bøger i Bibelen, kaldes tilsammenlagte »the Pentateuch« (»pente« — fem, »teuxos« — Bind) og blevet blandt de tidligere Jøder kendte som »Torah« eller Loven. Moses betragtedes i Følge Traditionen som deres Forfatter (Eras 7, 6; Neh. 8, 1; Matt. 19, 8; Joh.

*) Apocrypha indbefatter et Antal Bøger af tvivlsom Vaalidelighed, stjældt disse til forskellige Tider have været højt vurderede. Saaledes blev de tilsvarede Septuaginta og antoges for en Tid af de alexandrinske Jøder. Dog ere de aldrig blevne almindelig antagne, eftersom de ere af en ubis Oprindelse. De citeres ikke i det nye Testamente. Benævnelsen »apocryphi« (hvilken betyder skjult eller hemmeligt) blev først anvendt paa Bøgerne af Jerome, thi siger han: »Menigheden læser dem til Undervisning og Eksempel i deres Levnet, men den anvender dem alligevel ikke som Grundbvolb for nogen Lærdom.« Den romerske Kirke siger sig at anerhende dem som hellige Bøger, og en Beslutning i denne Henseende blev tagen af Raadet i Trident (1546), stjældt der synes at være Tvivl tilstede angaaende dette Værks Trouerdighed, selv blandt de romersk-katholiske Gejstlige.

7, 19; Ap. Gj. 3, 22.), og som en Følge deraf er »de fem Mosebøger« en almindelig Benævnelse.

De give os en historisk Beretning, hvorvel den er fortsattet, om Menneskeslægten, fra Skabelsen til Shudfloden og fra Noah til Israel, og derefter en mere fuldstændig Beretning om det udvalgte Folks Undertrykkelse i Egypten samt om deres fyrrethveaartige Vandring i Ørkenen, indtil de lejrede sig hinsides Jordan.

2) De historiske Bøger, tolv i Antal, indebefatte Følgende: Josvas, Dommernes, Ruths, 1ste og 2den Samuels, 1ste og 2den Kongernes, 1ste og 2den Krønikernes, Eras, Nehemias og Esters Bøg. De indeholde Israeliternes Historie fra de kom ind i det forjættede Land og deres Løbebane som et Folk gennem tre særskilte Perioder: Første, som en theokratisk Nation, organiseret i Stammer, der i alle Henseender var sammenknyttede ved Religion og Slægtstab; Anden, som et Monarki, der i Begyndelsen var et forenet Rige, senere hen som et Hus, der er splidagtigt mod sig selv; Tredje, som et tildels underkvet Folk, hvis Uafhængighed blev begrænset af deres Sejrherrer.

3) De poetiske Bøger ere fem i Tallet: Jobs Bøg, Psalme-Bog, Salomos Ord-sprog, Salomos Prædiker og Salomos Højsang. De omtales ofte som de didaktiske eller belærende Bøger, og den græske Betegnelse »Hagiographa« (»agios« hellig og »graphe« Skrift) anvendes endnu. Disse Bøger skrive sig fra højt forskellige Tidsalder, og deres nære Forbindelse med hverandre i Bibelen kommer for det Meste deraf, at de i Almindelighed bruges som en Bejsledning ved Gudstjenesten i de jødiske Kirker.

4) Profeternes Bøger bestaa af de større Værker: Esaias, Jeremias, Be-

grædelsers Bog, Ezechiel og Daniel; og de mindre Værker af Hoseas, Joel, Amos, Obadias, Jonas, Micha, Nahum, Habakuk, Bephanius, Haggai, Zacharias og Malachias. Disse berette om Herrens Ord til Folket, til Opmuntringer, Advarsler og Frettesættelser, efter som Omstændighederne fordrede det, baade før, under og efter deres Fængestab.*)

Det nye Testamente bestaaer af syv og tyve Bøger, klassificerede som:

- 1) De historiske Bøger.
- 2) De didaktiske Bøger.
- 3) De profetiske Bøger.

1) De historiske Bøger indeholde de fire Evangelier og Apostlenes Gjerninger. Forfatterne af disse Værker kaldes Evangelister, og deres Navne ere: Matthæus, Markus, Lukas og Johannes, og der siges, at Lukas har skrevet Apostlenes Gjerninger.

2) De didaktiske Bøger bestaaer af Brevene eller Epistlerne; og disse kunne ordnes paa følgende Maade:

Først: Paulibrevene udgjøre a) hans belærende Breve til Romerne, Korintherne, Galaterne, Efeserne, Philippenerne, Kolossenserne, Thessalonikerne og Hebreerne, og b) hans Hyrdebrev til Timotheus, Titus og Philemon.

Undet: De almindelige Breve af Jakob, Peter, Johannes og Judas.

3) De profetiske Værker, bestaaende af Abenbaringenens Bog.

Det gamle Testamente's oprindelige Skriftspræg var paa saa

*) De profetiske Bøger i Bibelen ere ordnede med lidet eller intet Hensyn til deres kronologiske Følgerække; de største Bøger have saet Forrangen. Den kronologiske Orden vilde sandsynlig være: Jonas, Joel, Amos, Hoseas, Gaias, Micha, Nahum, Bephanius; alle disse profeterede før Fængestabet; derefter følger Jeremias, Habakuk, Ezechiel og Daniel, hvilke streve under Fængestabet; og dernæst Haggai, Zacharias og Malachias, som streve efter det babyloniske Fængestab.

Undtagelser nær hebraisk. Det synes, som at nogle Stykker af Esras Bog og Daniels Profeti ere skrevne i en chaldaeisk Stil, medens det Øvrige er skrevet paa Hebraisk. Det nye Testamente's Bøger udkom først paa Græs.

Mange Oversættelser af Bibelen ere udkomne og antagne til forskellige Tider. Den første græske Oversættelse af det gamle Testamente, som er kendt i Historien, blev tilvejebragt, i Følge en Forordning af en af de ægyptiske Konger, antagelig Ptolemaeus Philadelphus; dog kan den maa ske have været paabegyndt længe før den Tid. Denne Oversættelse er kendt under Navnet „Septuaginta“ (den alexandrinske Oversættelse af det gamle Testamente); den betragtes som Døphavet til andre gamle Oversættelser, og den var den fornemste paa den Tid, da Kristus forvaltede her paa Jorden. Den afbenyttedes endnu af de græske Kristne og andre østerlandsk Menigheder. Revisioner og forbedrede Oversættelser kapedes i de første Aarhundreder af den kristne Era om, hvem der skulde have Fortrinet overfor Septuaginta; Theodotian, Aquila og Symmachus udgav hver for sig en ny Oversættelse. En af de første Oversættelser til Latin var den italienske, der antagelig blev udført i det andet Aarhundrede; denne blev senere hen rettet og forbedret og blev kendt som „Bulgata“ (den gamle latinske i den romersk-katholske Kirke brugte Bibeloversættelse); og denne anerkendes endnu af den romerske Kirke som den ægte Oversættelse. Den indeholder baade det gamle og det nye Testamente.

Mange engelske Oversættelser, hvorfra nogle ere styrkevis, andre fuldstændig bearbejdede, ere fremkomne siden Begyndelsen af det trettende Aarhundrede. Omkring Aar 380 udgav Wycliffe en engelsk Oversættelse af det nye Testa-

mente fra Vulgata; det gamle Testamente blev siden efter tilføjet. I Aaret 525 fremkom Thydals Oversættelse af det nye Testamente; dette var indbefattet i Coverdales Bibel, som tryktes i 1535, og som udgjorde den første Oversættelse af den fuldstændige Bibel. Matthæus Bibel skriver sig fra 1537; Taverners fra 1589 og Cranmers store Bibel fra det samme Aar. I Aaret 1560 udkom Genserbibelen, i 1568 Bishops Bibelen og 1611 den saakaldte autoriserede engelske eller Kong Jakobs Oversættelse. Den udgjorde en ny Oversættelse af det gamle og det nye Testamente fra det Hebraiske og Græske, hvilken paa Kong Jakob den 1.s Besaling, udfortes af syv og fyrrethve sproglærde Mænd. Denne har tilføjet eller fortrængt alle tidlige Oversættelser, og den er nu den almindelig brugte og antagne blandt Protestanterne. Men selv denne sidste og, som den holdes for at være, den bedste Oversættelse af Guds Ord besindes at indeholde mange store Fejl; og i 1885 udkom der en giennemseet Udgave deraf, hvilken endnu ikke har vundet almindelig Udbredelse.

Bibelens Troværdighed. Hvor interessante og belærende disse literærhistoriske Kjendsgjerninger angaaende de jødiske Skrifter end kan synes at være, saa er alligevel Betragtningen af dette kun underordnet det, der angaaer disse Bøgers Troværdighed; thi estersom vi tilligemed den øvrige kristne Verden have antaget dem som Guds Ord, er det selvsælgelig rigtigt, at vi burde erkñndige os om Egtheden af disse Optegnelser, hvorpaa vi i saa høj Grad have grundet vor Tro. De Beviser, som Bibelen selv fremlægger, saasom dens Sprog, historiske Bestrævelser og den Overensstemmelse, der findes i dens Indhold, vidne alle om dens Troværdighed, — som virkelige

Værker af de Forfattere, til hvem de forskjellige Dele ere tilegnede. Ved Ævnsjørelse er der mangfoldige Tilsælde, hvorved man let kan stille mellem de bibelske Nedtegnelser og de samtidige historiske, der ikke ere bibelske; i Særdeleshed med Hensyn til Biografi og Genealogi; i alle saadanne Tilsælde har man fundet en slaaende Overensstemmelse. Og videre Beviser have vi i den Ejendommelighed, som enhver Skribent vedligeholder, medens den vidunderlige Enhed, der gaar gjenem det Hele, hentyder paa, at i de forskjellige Tidsalder, da disse Optegnelser blevet skrevne, en Kraft var tilstede, der var ledsgaget af en særegen ledende Indflydelse; og dette kan ikke være Andet end Inspirationens Kraft, som uden Forstjel paavirkede Alle, der vare antagne som Redskaber i Herrens Haand til at frembringe denne Bogernes Bog.

Traditionen, den samtidige Historie, den videnskabelige Analyse og fremfor Alt dette, bønlig Undersøgelse og opriktig og sandhedsøgende Gramfning, have til alle Tider forenet sig i at bevise denne mægtige Bogs Troværdighed og i at udpege den Ven, der er bestreven i den, som fører tilbage til den evige Guds Nærværelse.

Fejltagelser i Oversættelsen. De Sidste Dages Hellige udtrykke deres Forbeholdelse i at antage Bibelen som en Rettesnor for deres Tro og Lære, som den nu eksisterer; de tro, at de originale Optegnelser ere Guds Ord til Menneskene, og for saa vidt som disse ere blevne oversatte rigtigt, antage de Oversættelserne deraf at være lige saa troværdige. Der gjøres Fordring paa, at den engelske Bibel er oversat formedelst menneskelig Bisdom; de læreste Gejstlige deltog i dens Bearbejdelse; og dog er der endnu ingen Oversættelse blevsen udgiven, uden at selv

de Ulsærde kunne opdage Fejl derved. Som Følge heraf er der intet Gudsbespotteligt ved at forbeholde sig Retten til ikke at anerkjende de Dele, som ere saa iøjnefaldende fejlagtige. Og alligevel har en upartisk Gransker større Aarsag til at forundres over det ringe Antal Fejl, end over at Fejl virkelig forekomme. Der vil ikke, og der kan ikke findes nogen paalidelig Fortolkning af disse eller andre hellige Optegnelser, undtagen den er udsørt formedelst

Meddeleslen af Oversættelsens Gave, som er en af den Helligaands Begavelser. Oversætteren maa være i Besiddelse af Profetens Land for at kunne gjengive Profetens Ord i et andet Sprog; og den menneskelige Bisdom kan ikke tilvejebringe denne Land. Maatte Bibelen derfor læses med Erfrygt og med et bedende Hjerte, at Læseren altid maa føge Landens Lyh, saa at han kan være i Stand til at stille mellem Sandhed og Bildfarelse.

(Fortsættet.)

Konferencen i Stockholm

Lørdagen den 29de og Søndagen den 30te September 1894.

Konferencen begyndte Lørdag Aften Kl. 8.

Følgende Eldster fra Zion vare tilstede: Anthon H. Lund, Præsident over den europæiske Mission, Peter Sundwall, Præsident over den Skandinaviske Mission, N. N. Lindahl, Præsident over Stockholm Konference, John Anderson, John C. Wiberg, Erik Gillén, Gustaf Johansen, H. B. Nielsen, H. H. Sundström, Asmus Jørgensen, C. A. Sundström, Alfred G. Söderberg, David Holmigren, C. A. Johnson, Lorenz Octander og Anthon Person samt 2 lokale Missionærer.

Mødet aabnedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 125.

Bøn af Præsident N. N. Lindahl.

Koret sang en Velkomst sang.

Præsident Lindahl fremstod og ønskede Alle velkomne.

Grensforstanderne afgave deres Rapporter. Stillingen i de forskellige Arbejdsmarker var god, og Udsigterne for Evangeliet's Fremgang vare meget lovende.

Til Afslutning blev Salmen Nr. 8 assungen.

Præsident Sundwall fremstod og sagde, at han var glad ved at mødes med de Førsamlede til Konference; han udtrykte sin Tilsfredshed over de af Brodrene afgivne Rapporter og sagde, at Herren har paa samme Maade som forдум kaldet og udsendt sine Ejendomme i denne sidste Husholdning for at prædike Evangeliet til Jordens Nationer førend Kristi anden Tilkomst.

Mødet sluttedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 188.

Taksgelse af Eldste Anthon H. Lund.

Søndag Formiddag Kl. 10.

Mødet aabnedes med at Koret sang Salmen Nr. 5.

Bøn af Eldste Erik Gillén.

Derefter blev Salmen Nr. 40 assungen.

Eldste Erik Gillén var den første Taler; han sagde, at vi kundgjøre for Folket, at Gud, vor Fader, og hans Son, Jesus Kristus, leve, at der fordres Lydighed til Evangeliets Principer for at kunne indgaa i Guds Rige, og at den, som annammer Værdommen, skal fornemme, om den er af Gud eller af Mennesker.

Eldste Gustaf Johanson talte om den Helligaand, som de Hellige ere i Besiddelse af, og om den Forbindelse, der eksisterer mellem Himmelten og Jordens; at foruden denne vilde vi være stillede ligesom alle andre Folk. Han talte om det almindelige Forsoningsoffer og om Guds Værks Gjenopretelse i vor Tid formedelst Englesendelse.

Til Afskæring blev Salmen Nr. 118 assungen.

Præsident Lindahl afgav en samlet Rapport over Stockholm Konference. Der er 10 Grene i Konferencen. Forsamlingslokaler lejes i Stockholm, Uppsala, Eskilstuna, Örebro, Solvarbo og Sundsvall. I de øvrige Grene lejes et Rum til Kontor, hvilket Leje i det Hele udgiver 1,631 Kroner om Året. I Forsamlingslokalerne agholdes regelmæssige Møder hver Søndag. Der er 4 Søndagskoler i Konferencen, nemlig i Stockholm, Uppsala, Eskilstuna og Örebro. Der findes ligeledes 6 kvindelige Foreninger og 3 unge Mænds Foreninger. Af Præstedømmet er der for Nærværende: 15 af de Halvfjærds, Missionærer fra Zion; det lokale Præstedømme bestaaer af 93 Eldster, 47 Præster, 40 Værrere og 21 Diaconer. Medlemmernes Antal er 1096. Siden sidste Konference ere 66 blevne døbte, 1 er tilslittet fra en anden Konference, 4 ere bortføjtede, 30 emigrerede, 7 døde og 15 udelukkede. 393 offentlige Møder ere blevne agholdte. Missionærerne have besøgt 6,888 Familier og haft 2,256 evangeliske Sanitater; 2,276 Bøger og Skrifter ere blevne udspredte blandt Fremmede. »Nordstjärnan« har 470 Abonnenter. Han sagde derefter, at han var glad for de Bidnesbyrd, som Brodrene havde afgivet, og at der er Intet, som kan give større Tilsfredsstillelse end at være en oprigtig Herrens Tjener.

Præsident P. Sundwall talte om Præstedommets Magt og Myndighed og om Joseph Smiths guddommelige Kaldelse. Derefter foreslog han Kirkens Autoriteter til Opholdelse i de Helliges Tro og Bonner. Konferencens missionerende Eldster blevne paa samme Maade foretælaede i følgende Orden:

N. R. Lindahl som Præsident for Stockholm Konference og Forstander for Stockholms Gren med John C. Wiberg og John Anderson som Medhjælpere;

Erik Gillén som Forstander for Uppsala Gren med Asmus Jørgensen og David Holmgren som Medhjælpere;

Gustaf Johanson som Forstander for Eskilstuna Gren med Anton Behrson og Carl Sundin som Medhjælpere;

H. H. Sundström som Forstander for Örebro Gren med A. M. Pettersson og Gustaf A. Ekman som Medhjælpere;

C. A. Sundstrom som Forstander for Westerås Gren med Arvid Hjort som Medhjælper;

Alfred G. Söderberg som Forstander for Solvarbo Gren med Anthon Hjellgren som Medhjælper;

H. B. Nielsen som Forstander for Sundsvall Gren med C. A. Johanson som Medhjælper;

John F. Lundquist som Forstander for Luleå Gren;

Lorenz Ölander som Forstander for Gotlands Gren.

Alle disse Forslag blive enstemmigt vedtagne.

Til Afskæring blev Salmen Nr. 60 assungen.

Præsident Anthon H. Lund fremstod og sagde, at vore Brodre gaa ud i Verden, kun af Kjærlighed til deres Medmennesker, for at oplyse dem om den Vej, som fører til det evige Liv. Han sagde, at vi ere Jordens Salt, og vi burde føge at gjøre Alt for Guds

Nige; vi ønske at frelse alle Mennesker og ikke fordømme Nogen, hvad Tro han end maatte have, thi dette er vor Opgave som Guds Tjenere. Brødrene skulle ikke se sig tilbage, men gaa fremad og kjæmpe trofast, og saa langt, som vi adlyde Evangeliet, saa langt ere vi frelste og ikke længere.

Koret sang Salmen Nr. 103.

Takfigelse af Eldste John Anderson.

Søndag Eftermiddag Kl. 2.

Mødet aabnedes med, at Koret sang Salmen Nr. 137.

Bon af Eldste Gustaf Johanson.

Salmen Nr. 100 blev assungen.

Eldste Anthon H. Lund talte om Abenbaring, at der findes intet faktisk Bevis i den hellige Skrift for, at Gud ikke mere skulde tilkjendegive sin Vilje til sine Børn, men vi læse derimod, at vor himmelske Fader i de sidste Dage skulde gjengive sit Evangelium til Jorden, thi ester at Kristi Apostle og hans Kirke forдум udryddedes af Jorden, bleve alle Evangeliets Ordinanser, Bud og Love aldeles fordærvede. Han talte om Guds Person, Væsen og Egenskaber, om Kristi Forsoning og hans Mission her paa Jorden samt om den Vej, han viste Menneskene, hvorpaa de skulde vandre for at opnaa Frelse og Øphøjelse. Han læste en Del af det 59de Kapitel i Pagtens Bog (sv. Udg.) angaaende Sabbathådagens Helligholdelse og sagde, at de Sidste-Dages Hellige have mange forskjellige Pligter, som paahvile dem, og at Guds Bud ere os givne, for at vi formedelst dem kunne erholde Besignelse, hvis vi nøjagtigt efterleve dem ved, at vi elsker Gud over alle Ting og vor Næste som os selv.

Til Afslutning blev Salmen Nr. 42 assungen.

Missionspræsident Sundwall frem-

stod og sagde: Du skal elste Herren Din Gud af Dit ganske Hjerte og Din Næste som Dig selv; Evangeliet blev gjengivet i vor Tid til at berede Menneskene for Kristi Tilkomstelse, og for at Guds Vilje skulde ske paa Jorden, som den står i Himmelten. Han talte derefter om Menneskernes Forudtilværelse og om deres Handlefrihed.

Koret sang Salmen Nr. 130.

Takfigelse af Eldste N. R. Lindahl.

Søndag Aften Kl. 6.

Mødet aabnedes med Afslutningen af Salmen Nr. 161.

Bon af Eldste Peter Sundwall.

Salmen Nr. 92 blev assungen.

Præsident N. R. Lindahl talte om Bions Opbyggelse og Israels Indsamling i vor Tid samt om, at Evangeliet er evigt og usforanderligt.

Til Afslutning blev Salmen Nr. 20 assungen.

Missionspræsident Sundwall sagde, at han havde følt sig meget glad i denne Konference; naar Guds Land er udgået over os, da foresatte vi os at holde hans Bud.

Eldste Anthon H. Lund henbiste til Abrahams 14 Kap., 6 B., som viser, at Gud i de sidste Dage skal gjengive sit Evangelium til Jorden; han talte om Joseph Smiths Skrifter og Englebesøg til forskjellige Tider, om Mormons Bogs Fremkomst og dens guddommelige Oprindelse og om, at der ikke findes Nogen i Verden, som kan bevise, at den er falsk. Joseph Smith oversatte den formedelst Uriim og Thummim, et herligt Instrument, som han modtog af Herren. Han omtalte de mange Lidelser og Forfolgelser, som de Hellige have maattet gjennemgaa i vore Dage for deres Tros Skyld, og talte om Joseph Smiths Profetier og deres bogstavelige Øpfyldestelse; derpaa sluttede han sin Tale med

at give de Hellige mange faderlige Raad og Formaninger og ønskede, at vi Alle en Gang maatte frelses i Guds Rige.

Til Slutning blev Salmen Nr. 211 assfungen.

Konferencen hævedes til ubestemt Tid.

Taksgelse af Præsident P. Sundwall.

Mandag og Tirsdag Formiddag afholdtes Præstedomsmøder, ved hvilken Lejlighed alle Missionærerne talte om den Erfaring, de have haft i Missionslivet, og mange kraftige Vidnesbyrd blevne aflagte.

Karl E. Norman,
Konferencens Skriver.

Den 1ste November 1894.

Værer frimodige.

Nogle af de sidste opmunrende Ord, som Moses, Israels tapre Ledet, talte til Folket, vare: „Værer frimodige og værer stærke, frygter ikke og forfærdes ikke for deres Ansigt; thi Herren, Din Gud, han er den, som vandrer med Dig, han slipper Dig ikke og forlader Dig ikke.“ (5 Mos. 31, 6.) Efterat vi have annammet en levende Tro og derefter fattet det Førstet at handle i Overensstemmelse med den, da fordres der undertiden ikke saa lidet Mod for at sætte denne Beslutning i Udsærelse. Der fordres Mod for at kunne tilvejebringe en sand Omvendelse, hvorved menes at afstaa fra Ens Synder og ikke synde mere, at forsage Verden med dens saakaldte Glæder og Forlystelser, at undertvinge Hjælrets Øyster og Begjærligheder, fort sagt, at sige nej, naar Tilskuelser og Fristelser komme. Der fordres dernæst en stor Frimodighed til at paataage sig Kristi Kors og efterleve hans Bud og Love.

De tilshindende Ord, som ovenfor ere anførte, og som Moses talte til Israels Børn, da han var nærværet at dø, indeholde Trost og Opmuntring til Enhver, som uden Frygt stræber fremad for at gjøre det Gode og at overvinde det onde. Hvad mere kunne vi ønske os end Opsyldelsen af dette Øste? „Herren, Din Gud, han er den, som vandrer med Dig, han slipper Dig ikke og forlader Dig ikke.“

Enhver oprigtig Sidste-Dages Hellig, som har fattet Mod til at afstaa fra sine Synder og Daarigheder og har givet Afskald paa Verdens Forsængeligheder, er bleven delagtig i denne Forjættelse, thi han ikke alene tror, men han ved, at Herren er med ham til enhver Tid under alle Livets forskjellige Omskiftelser.

Mod og Tro gaa Haand i Haand, og det er nødvendigt at være i Besiddelse af begge Dele for at være i Stand til at udrette det, der forlanges af os som Guds Børn. Det er bedre at gaa Prøvelserne imøde end for bestandig at svæve mellem Haab og Frygt. Værer derfor frimodige og stærke til at stride mod Bildsarelse og Løgn, til at forsvarer Sandheden, naar den fortrykkes og undertrykkes, og fremfor Alt, lader os udvise i vor daglige Vandel, at vi ere Øjsets Børn. Lader os ikke forstrekkes, hvis Forhaanelse eller Foragt kommer

os imøde, men lader os da ihukomme Frelserens trostende Ord: „Glæder og frydter Eder, thi Eders Lov skal være megen i Himmelne.“

Enhver Beslutning fordrer Handekraft, for at den kan fuldbyrdes, og naar vi saaledes have bestemt os til at gjøre noget Godt, da bør vi ikke være tilfredse, førend vi have udført det. Fatter derfor Mod til at handle, naar I ere blevne overbeviste om det Rette, og Belohningen vil umiddelbart paafolge i Tilfreds-heden ved, at I have udført en god Gjerning. Bankelmodighed og Frygt ere uvelkomne Gjæster, der, hvis de faa Overhaand, ville forhindre Udførelsen af det paatænkte Gode. Der er ikke en Dag i vort Liv, uden at vi have en Til-skynelse til at gjøre noget Godt. Et godt Ord i rette Tid og paa rette Sted kan med Tiden have et uberegnetlig Værd; og hvor meget Godt ville vi ikke være i Stand til at udføre, hvis vi fra Dag til Dag, Skridt for Skridt, gjennem hele vort Liv frimodigt ville gaa fremad og handle i Overensstemmelse med disse gode Indskylsers Paavirkning? Herren vil belonne Enhver, der usorfærdet og usorsagt virker i Følge det Lys og den Grad af Tro, som han har annammet; og naar han gjør dette med Glæde, da opfyldes hans Hjerte med Kjærlighed til Gud og alle hans Børn.

„Elsker Herren, alle hans Helligel! Herren bevarer de Trofaste og betaler i Overmaal ham, som øver Hovmod. Værer frimodige, og han skal styrke Eders Hjerte, Alle I, som haabe paa Herren!“ (Pj. 31, 24. 25.) — J.

Afsløsning.

Hulgende Brodre løses, efter hederligt at have fuldendt deres Arbejde, fra deres Virksomhed som Missionærer i Skandinavien med Tilladelse til at rejse hjem til Zion med det næste Selskab:

Eldste Charles Sorensen løses fra at præsidere over Skåne Konference;

Eldste A. G. Bolander løses fra at arbejde i Göteborg Konference;

Eldste Sorensen arbejdede i Københavns Konference til den 1ste Januar 1894, da han blev kaldet til at præsidere over Skåne Konference;

Eldste Bolander arbejdede i Skåne Konference til den 7de Juli 1893 og blev derpaa bestillet til at arbejde i Göteborg Konference.

Disse Brodre have virket med Nidkjærvhed i at forkynde Evangeliet, og vi ønske dem nu en lykkelig Hjemrejse.

Beskikkelse.

Eldste Bengt M. Ravsten bestilles til at præsidere over Skåne Konference.

Peter Sundwall,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Tale af Præsident Lorenzo Snow,
holdt i Tabernaklet i Salt Lake City den 7de April 1894.

Jeg vil læse Pagtens Bog, 4de Stykke, 6te Vers: „Thi de, der ere trofaste og erholde disse to Præstedommer, om hvilke jeg har talet, og hædre deres Kæld, blive helligjorte ved Manden til deres Legemers Forvhelse; de blive Mose og Aarons Sønner, Abrahams Sæd, Guds Kirke og Rige og Herrens Udvælgte. Og alle de, der annamme dette Præstedomme, annamme mig, siger Herren, thi den, der annammer min Ejener, annamer mig, og den, der annamer mig, annamer min Fader, og den, der annamer min Fader, annamer min Faders Rige, hvorfor alt det, min Fader har, skal gives ham; og dette er i Folge den Ed og Pagt, der hører til Præstedommets. Derfor annamme alle de, der annamer Præstedommets, denne Ed og Pagt af min Fader, som han ikke kan bryde, ejheller kan den rofkes; men hvo, der bryder denne Pagt, efter at han har annammet den, og viger ganske bort, skal ikke saa Forladelse for sine Snyder, hverken i denne Verden eller i den tilkommende.“

I Forbindelse hermed vil jeg ogsaa læse 7de Stykke, 18de Vers:

„Og dersom I kun have Øje for min Ere, skal Eders hele Legeme blive opfyldt med Lys, og der skal intet Mørke være i Eder, og det Legeme, der er opfyldt med Lys, fatter alle Ting. Helliger dersor Eder selv, at Eders Hjerter bleve ene hen vendte til Gud, og de Dage skulle komme, da I skulle se ham, thi han vil aflatte sit Ansigt for Eder, og det skal ske i hans egen Tid, og paa hans egen Maade, og efter hans egen Vilje.“

Brodre og Søstre, hvis I ville stjænke mig Eders Tro og Bonner, ønsker jeg at tale nogle Ord til Eder. Jeg har været meget tilsfreds og opbygget med det, som er blevet talet i denne Konference; det har i Sandhed været en stor Fest. De Værdomme, som ere blevne givne, og de Principer, som ere udviklede, ere blevne fremsatte formedelst Guds Kraft.

Jeg har ofte spurgt mig selv: Hvorfor er jeg kommet til Verden? Hvor kom jeg fra og hvor gaar jeg hen? Nu vel, vi have lært, at vi bare til hos Gud i Evigheden, førend vi kom her i Kjødet, og at vi holdt vor første Prøvestand. Havde vi ikke holdt, hvad vi kalde den første Prøvestand, og adlydt de Love, som vare gjældende der, da vilde hverken I eller jeg have været her i Dag. Vi ere her, fordi vi ere værdige til at være her, og dette skyldes i en stor Grad i det Mindste, at vi holdt vor første Prøvestand. Jeg tror, at da I og jeg befandt os i den forrige Tilværelse, indgik vi visse Bagter ned dem, som forestod Bestyrelsen, at vi, da det blev os tilladt at komme i dette Liv, her ville udføre, hvad vi gjorde der, nemlig soge at forstaa Guds Vilje og at opfylde den. Jeg har ikke den mindste Tanke om, at jeg kunde være her og tale til Eder i Dag, undtagen det var tydeligt forstaet i det forrige Liv, at naar jeg kom i dette vilde jeg være lydig mod Guds aabenbarede Vilje. Vi have naturligvis forglemt disse Ting; men Herren har begyndt at opklare vor Forstand, og han bringer i vores Tanker og Hukommelse visse Ting, der staar i

Forbindelse med vor Forudtilsvarelse og Spørgsmaalet, hvorfor vi ere satte her paa Jorden. Hvad I og jeg for Nærværende ønske at vide er, hvorledes vi kunne sikre os at opnaa den Stilling, som vi indtoge i det forrige Liv, naar vi skulle vende tilbage igjen, tilligemed det, der selvfolgelig vil blive os tillagt som en Folge af den Erfaring, vi have haft i dette Liv; thi Herren har sagt, at „de, der holde deres anden Probe-stand, skulle Herlighed vorde til Del evindeligen.“ Det forekommer mig, at ingen Mand eller Kvinde kan have Raad til at gjøre Noget i dette Liv uden det, som direkte eller indirekte er i Overensstemmelse med Guds Vilje.

Der findes en Fremgangsmaade, som Mænd og Kvinder kunne vedblive at folge, og som ikke leder til Undergang. Skjont Skuffelser kunne opstaar, ja tilshyneladende Undergang paafolge, vil den dog i Virkeligheden som en almindelig Regel ikke indtæsse. Som vi have hort af de forskellige Talere, har der ikke været nogen Standsning i denne Kirkes Fremgang. Tilshyneladende har der været. Der har været Tider, da det syntes, som om vi gif tilbage; i det Mindste har det syntes saa for dem, der ikke have været i Besiddelse af det fulde Lys med Hensyn til Guds Menighed og Vilje. Denne Kirke har gjennemgaaet meget forunderlige Erfaringer, og Folket har gjort mange store Opoefrelser. Intet Folk er nogensinde opkommert, undtagen maa ske Enochs, som har opfret saa meget som dette Folk. Men vi have gjennemgaaet disse Forsagelser og Opoefrelser, og som et Folk have vi i det Hele taget ikke tabt Noget. Hvorfor have vi ikke lidt Tab? Fordi Folket i Almindelighed have haft deres Tanker rettede paa Lihens sande Principer og de have udført deres Pligt paa samme Maade som de gjorde

det i det forrige Liv. De have i Reglen været bejsæde af Herrens Mand og have fulgt dens Tilstyndelse. Som Folge heraf have de altid gaaet fremad. Saaledes kan det forholde sig med enkelte Individer. Der er en Bej, som ethvert Individ kan følge, hvilken ikke fører til Skuffelse. Dette kan anvendes i saavel timelig som aandelig Henseende. Herren har givet os Nøglen i disse Vers, som jeg har læst i Pagtens Bog: „Dersom I have Øje for min Ere, skal Eders hele Legeme blive opfylldt med Lys, og der skal intet Mørke være i Eder, og det Legeme, der er opfylldt med Lys, fatter alle Ting. Helliger deraf Eder selv, at Eders Hjerter blive ene henvendte til Gud.“

Dette er Nøglen, hvorved enhver Person kan have Fremgang. Paulus siger:

„Jeg iles mod Maalet, til det Klenodie, som hører til Guds Kald herovenfra i Kristus Jesus.“

Dette er et stort Formaal, som enhver Sidste-Dages Hellig altid burde have for Øje.

Hvad er dette Klenodie? Jeg har læst derom: „Alt det, min Fader har, skal gives ham.“ Frelseren fremkom ved en vis Lejlighed med en overordenlig Udtalelse. Den staar i Joh. 5. Kap. og lyder saaledes: „Jeg kan slet Intet gjøre af mig selv.“

Det er mærkelig, at den Gud, som skabte Verden, som kom her i Kjødet og udførte kraftige Mirakler og ofrede sit Liv paa Golgatha for Menneske-slægtens Frelse — at han skulde sige: „Jeg kan slet Intet gjøre af mig selv.“ Og han fortsætter og siger: „Ligesom jeg hører, dommer jeg, og min Dom er retfærdig; thi jeg søger ikke min Vilje, men Faderens Vilje, som har udsendt mig.“

Dette var en forunderlig Østring, og den indeholder en hel Del. Derfor, hvad vi trænge til er at være i Besiddelse af den Aand i enhver Handling gjennem Livet, i ethvert Foretagende, baade timeligt og aandeligt, og ikke stole paa os selv. Vi burde spørge os selv om, paa hvilken Maade vi bedst kunne anvende vores Midler og den Kundskab, som Gud har givet os. Svaret er ligefrem — til Guds Navns Forherligelse. Vi skulle altid have hans Ære for Øje. Derfor forlode vi det forrige Liv og kom herved for at paa-tage os dette. Vi skulle prøve paa at forsvemme den allerhøjeste Guds Hensigter og sige, som Kristus sagde: „Jeg kan slet Intet gjøre af mig selv.“ Hvis vi i Dag og i Morgen, denne Uge og næste Uge og saa fremdeles søge at gjøre Guds Vilje og kun have Øje for hans Ære, da ville vi ikke blive skuf-fede. Vi sende vores Eldster ud for at prædike Evangeliet. Hvem sender dem? Præsident Woodruff? Paa en Maade gjør han det ikke. Israels Gud sender dem. Det er hans Gjerning. Der er intet jordisk Menneske, som er saa interesseret i en Eldstes Fremgang i at prædike Evangeliet som Herren, der sendte ham ud for at prædike for Menneskene, hvilke ere hans Born. Han avlede dem i hin Verden, og de kom hertil, fordi det var Herrrens Vilje, at de skulle komme. Som Apostelen Paulus siger: „Thi Skabningen er underlagt Forsængelighed, ikke med sin Vilje, men efter hans, som lagde den derunder, dog i Haab, at Skabningen selv skal og blive frigjort fra Forkrænkelighedens Trældom til Guds Børns herlige Frihed.“ Det var ikke nogen behagelig Tanke, at de skulle komme herved; Ingen ønskede at komme, uden det var for at opfylde Guds Vilje, og at vi formedelst dette vilde opnaa en

større Hærlighed. Jeg har ikke i min Erfaring fundet det saa meget behageligt; dog har jeg forsøgt i de forskjellige Scener, som jeg har været kaldet til at gjennemgaa, at gjøre Livet saa behageligt som muligt, for saa vidt som Gud har givet mig Visdom og Kraft dertil. Menneskene skulle i Alt, hvad de paatauge sig at udføre, søge at til-skrive Gud Æren. Vi skulle forstaa, at vi af os selv Intet kunne gjøre. Vi ere Guds Born. Vi vandre i Mørke, hvis ikke Gud oplyser vor Forstand. Vi ere kraftløse, hvis ikke Gud staar os bi. Det Arbejde, som vi skulle udføre her, er af den Bestæffenhed, at vi ikke kunne udrette det, uden at vi have den Almægtiges Bistand. De, der gaa ind i disse Templer for at udføre det herlige Arbejde, som der forrettes, sole, at de ikke kunne gjøre dette paa en tilfredsstillende Maade for dem, til hvis Fordel de arbejde, uden at Gud giver dem den Helligaand. Heri bestaar hele Vanskeligheden med Hensyn til Menneskene i Verden og ligeledes i en altfor høj Grad med Israels Eldster; vi forglemme, at vi ere i Guds Tjeneste; vi forglemme, at vi ere her for at sætte visse Hensigter igjen-nem, som vi have lovet Herren at udføre. Det er et herligt Arbejde, som vi have paataget os. Det er den Almægtiges Arbejde; og han har udvalgt Mænd og Kvinder, hvem han, formedelst den forbiligagne Erfaring vidste vilde i Almindelighed udføre hans Hensigter.

Hvilke herlige Øster der indeholdes i Bagtens Bog, 4de Stykke! Kan jeg fatte, dem? Jeg kan ikke. Jeg kan se, at Gud mener en hel Del med disse Øster, som han har givet os. Der kunde maaste være Fremmede til-stede her, som vilde sige: „De læse dette ud af Bagtens Bog, som vi ikke kjende noget til. Hvorfor læse De ikke

noget ud af Bogerne, som vi tro paa?" Nuvel, hvad jeg her har læst er i nojagtig Overensstemmelse med, hvad Herren har sagt i Bibelen. Herren har sagt, at han vil give os Alt, hvad han har — og dette i Følge den Ed og Bagt, som tilhøre Præstedømmet. Ingen burde twile paa, hvad Jesus siger, naar han erklærer, hvad der er nedskrevet i Johannes Aabenbaring 3 Kap. 21 V.: „Den, som sejrer, ham vil jeg give at sidde med mig paa minrone, ligesom jeg har sejret og sidder hos min Fader paa hansrone.“ Kan der siges noget mere end dette? Indbefatter ikke dette alle Ting? Og der er mange Udtalelser lig denne i det gamle Testamente.

Brodre og Søstre, mit Vidnesbyrd er, at dette er Guds Værk, som vi ere bestjæstigede med. Jeg havde ikke været i denne Kirke i to Uger, førend Herren gav mig Kundskab om, at han er Gud, og at han sendte sin Son til Jorden for at korsfæstes for Verdens Synder. Intet Menneske har nogensinde modtaget eller funnet modtage en fuldkommnere Kundskab med Hensyn til Guds Tilværelse og om Sandheden af hans Værk, end Gud gav til mig formedelst Aabenbaring, og at Himlene aabnedes.

Fra den Tid af har jeg forsøgt at leve saaledes, at den Helligaand ikke skulde forlade mig, men til alle Tider være ledet af den, og jeg har prøvet paa at afslægge al Egentjærlighed og uretfærdig Vergjerrighed samt bestrebt mig for at virke i min himmelske Faders Interesse. Jeg tror, at disse ere de Sidste Dages Helliges Forsætter og Følser i Almindelighed. Maa Gud velsigne Præsident Woodruff og hans to Raadgivere med en Hylde af den Helligaand; og maatte vi Alle leve saaledes, at vi kunne være forberedte paa, hvilket somhelst Øjeblik at indgaa til det næste Liv og arve den Stilling, som vi indtoge hisset, tilligemed den Herlighed og de Velsignelser, som vi have gjort os fortjente af formedelst vor Trofasthed i at gjøre Guds Vilje her i dette Liv. Den Bon, som Jesus gjorde førend sin Korsfæstelse, kunde opsendes af de Sidste Dages Hellige: „Herliggjor Du mig og nu, Fader, hos Dig selv med den Herlighed, som jeg havde hos Dig, før Verden var.“ (Joh. 17, 5.) Gud velsigne Eder, mine Brodre og Søstre, og maatte vi leve saaledes, at vi kunne være værdige til at modtage disse hellige Velsignelser og Løfter, er min Bon i Jesu Navn. Amen. — (Deseret News.)

Tankesprog. Hvad Du ikke tør sige i en Mandes Øjne, maa Du heller ikke sige paa hans Bag. — Rucket.

— Gjerningen i sig selv viser Kjærlighedens Kraft. — Goethe.

— Bidste man virkelig, hvad Livets Fornøjelser koste, da vilde Ingen, kjøbe dem. — Goncourt.

— Fornærmer selber blive gamle, men Belgjerninger glemmes snart. — Shakespeare.

— Mange Mennesker elsker hos sig selv det, som de havde hos andre. — Renan.

— En lille Usandhed er Kilden til et Hav af Løgne.

— At kunne gaa er bedre end at maatte kjøre.

Var Joseph Smith en Profet?

Af C. C. A. Christensen.

(Fortsat fra Side 32.)

4. En sand Profet vilde især, efter Kristi Komme i Kjødet, være en Evangelie-Forkynder i Modsatning til de fleste af det gamle Testamentes Profeter, som fornemmelig virkede for Opfyldelsen af Mose Lov, der var en Tugtemester til Kristus, men „Jesu Vidnesbyrd er Profetiens Aand“ (Aab. 19, 10.), og derfor maa en Sidste-Dages Profet besidde dette profetiske Vidnesbyrd. Han maatte absolut blive en radikal Reformer, der ikke vilde „komme ny Vin i de gamle Væderflasker,“ men uden Frygt for Menneskene angribe forældede Misbrug, rette paa fejlagtige Begreber, frembringe nyt Lys, nye Ideer, nye Forhaabninger og nyt aande-ligt Liv i den Slægt, til hvilken Herren sendte ham, og han maatte udsætte sig for de øldre Profeters Skæbne, nemlig Misfjendelse, Forfølgelse og Martyrdoden. Alt, som vi netop nys have anført, staar Joseph Smith unægtelig betegnet som de sidste Dages store Profet, beløjet, missforstaet, forfulgt, men usortreden til Martyrdoden i sin Herres Tjeneste.

Vi forudsatte i Begyndelsen af vore Betragtninger, at vi havde en oprigtig, sandhedssøgende Person for os, der havde gjort sig bekjent med de Sidste-Dages Helliges Tro og Forhaabninger og var kommen til den Anskuelse, at hvad man falder for „Mormonisme“ baade er overensstemmende med Bibelen og med sund Fornuft, og vi ville derfor blot henvise til dette, som det næste Bevis for, at Joseph Smith var en Profet, sendt af Gud til at advare og reformere denne Slægt og gjenindføre i sin Himmel „dette Riges Evangelium,

(som) skal prædikes i den ganske Verden, til et Bidnesbyrd,“ (Matt. 24, 14.) førend Enden kommer, ifølge Jesu Øfste-

Alt Joseph Smith bevidnede, at han var kaldet af Gud ved Åabenbarelse, indromme Alle, som blot have hørt hans Navn nævne, hvad enten de tro, at hans Bidnesbyrd var sandt eller ikke; men de indromme dermed i det Mindste saa meget, at han havde dette Kjendetegn tilfælles med alle tidligere Profeter. En Mand, der lærer og tror, at Gud ikke vil give Åabenbaring til Nogen, kan umulig have faaet Åabenbaring selv og vil derfor mangle dette almindelige første Kjendetegn paa en inspireret og bemyndiget Guds Profet, som kunde træde usørerdet frem med sit: „Saa siger Herren!“ Joseph Smith traadte frem som en 14aarig Dreng med den usorbeholdne Erklæring, at Gud Fader og hans Søn, vor Frelser, havde aabenbaret sig for ham, medens han i barnlig Ensfoldighed bad om Visdom for at kunne slutte sig til den Kirke, som vilde sikre ham Frelse i Guds Rige.

Hvilken driftig Stilling for en ulærd Bondedreng at indtage ligeoversor en ivrig og kristelig Befolknings, som netop paa den Tid var under en stærk religiøs Opvækstelse? — Den Gang, som nu, bekjendte man sig til den Tro, at Gud for længe siden havde ophørt med at give Åabenbaringer og dertil aldrig mere vilde aabenbare sig eller tilkjende-give sin Vilje for Menneskene. Intet Under, at denne hans Paastand straks vakte Forbauselse, som siden gik over til Foragt, Hat og Forfølgelse, i hvilket de Religiøse især tog virksom Del.

Men naar man betragter, at han dertil erklærede, at Gud havde sagt om disse ivrige Kristne (?), at de Alle vare ham (Gud) en Bedersthgælighed, fordi „de holdt sig nær til ham med deres Mund, men deres Hjørter vare langt fra ham,” idet de lærté det, som kun var Menneskebud, og at Herren i sin egen Tid vilde gjøre Brug af denne Dreng som sit udvalgte Redstaf til at gjenoprette sin sande Kirke paa Jordens med alle dens ejendommelige Kjendeteagn, Gaver, Kræfter og Belsignalser, saa er her noget saa Enestaaende, at man maa forbause over dette Kampemod i et Barn med saa siden Bogkundstab eller andre Hjælpemidler, som han havde til sin Støtte eller Raadighed paa den Tid, da han stillede sig paa Krigsfod lige over den hele Kristenhed. Kun Bisheden om, at han havde havt et virkeligt Syn ligesom Paulus, at han havde hørt Guds Røst og forstaet de bethydningsfulde Ord, som den Almægtige udtalte ved denne Beslighed, indgød ham Tillid til Udfaldet af den ulige Kamp, som han i saa ung en Alder blev kaldet til at begynde.

Hverken Overtale eller Mishandling kunde saa ham til at fornægte, hvad han havde seet og hørt, og selv hans egen Familie, hvis Medlemmer vare fordelte iblandt forskellige af de sekteriske Samfund der paa Egnen, formaaede Intet imod den Overbevisning, som dette første Syn havde givet ham om Gud som et personligt Væsen, i hvis Billede Mennesket var blevet skabt og sat her paa Jordens, og om Jesus, vor Forløser, som stod ved Faderens højre Side, ligeledes et personligt Væsen i menneskelig Skikkelse, men Begge omgivne af en herlig Glorie af himmelske lys.

Havde denne unge Dreng ikke havt

et saadant Syn, saa turde han neppe have vovet sig saa langt ud over den sekteriske Kristenheds almindelige og fælles begrændsede Grund med det ringeste Haab om Held som en ny Religionsstifter; thi, foruden, at de ommentret Alle nægtede at tro paa nh Abenbaring, saa havde de ogsaa ontrænt Alle samme Begreber om Guds Væsen og Egenskaber, idet de antog, at Himmelens Gud bestod af tre Personer uden væsentlige Bestanddele, uden Legeme, allestednærværende paa samme Tid og ikke specielt paa noget Sted; at disse tre Personer var en Gud og denne ene Gud atter tre Personer og flere lignende Urimeligheder, der ere almindelig antagne Dogmer blandt ortodoxe Kristne.

Han erklærede at han saa to hellige Væsner, aldeles lige i Udsænde, klædte i lange, skinnende hvide Klædebon, med Hoved, Arme, Hænder og Fodder, Øjne, Øren og Mund, fort sagt de skønneste mandlige Skikkeler, som Nogen kan tænke sig. De talede med deres Mund; han hørte deres Stemme, og de hørte ham, og i guddommelig Nedladenhed besvarede de hans barnlige Begjæring tilfredsstilende.

Dette er Alt, hvad han fortæller om sit første Syn.

Han fortalte ikke den Gang, at han var en Profet, sendt til at true eller reformere Verden — han forstod neppe den Gang, at han allerede var en Seer, som ere de mest begunstigede af Profeternes Klassé — men han fortalte simpelthen, hvad der var hændet ham og lovet ham, uden at han i andre Henseender gjorde Baastand paa Myndighed til at prædike eller forrette evangeliske Handlinger.

Han sagde kun, at Herren i sin egen Tid vilde gjøre Brug af ham, men naar denne Tid vilde komme, blev

ham ikke da aabenbaret. Hans Tro og Taalmodighed skulde staa deres Prove, og først da uddannede Herren lidt efter lidt sit udsete Redskab ved at sende Engle til ham for at meddele ham de fornødne Hjælpemidler, baade hvad Kundskab og Myndighed angaar, til Kristi Kirkes fuldkomne Gjenoprettelse paa Jordens i vor Tidsalder.

Den her forekommende Visdom og Tilbageholdenhed taler ogsaa sterklt for Sandheden af Drengen Josephs Vidnesbyrd og burde have betydelig Vægt hos enhver fordomsfri Søger efter Sandhed iblandt de mange forvirrede, selvmodsigende Paastande, som nu falbydes Menneskene under Benævnelsen „Religion“. — At han senere modtog mange Aabenbarelser baade ved Engles

Betjening og den Helligaands Inspiration, stemmer fuldkommen overens med, hvad man maatte tro, at Herren vilde gjøre med en saa ulærd og dog saa vigtig Personlighed, der var bleven udvalgt fremfor alle Andre af hans Samtidige til at være en Profet for Folkene, ligesom der er sagt om Profeten Jeremias:

„Og Herrens Ord kom til mig saa lunde: for jeg dannede Dig i Moders Liv, kjendte jeg Dig, og for Du udkom af Moders Skjød, helligede jeg Dig; jeg bestilteoe Dig til en Profet for Folkene.“ (Jer. 1, 4. 5.)

Vi ville maa ske have mere at sige om dette Kjendemærke paa en sand Profet, forinden vi afslutte denne Afhandling.

(Fortsettes.)

Dødsfald.

Johannes Evensen, født i Ringsaker, Hedemarkens Amt, Norge, den 15de September 1852, afgik ved Døden efter en langvarig Sygdom i West Jordan, Salt Lake County, Utah, den 13de September 1894.

Broder Evensen annammede Evangeliet den 9de Marts 1873 og emigrede til Utah i 1890; han var en trofast Sidste-Dages Hellig og vil savnes af baade Slægt og Venner.

Innehold.

Vore Troesartikler	33	Tale af Præsident Lorenzo Snow, holdt den 7de April 1894	42
Konferencen i Stockholm.....	37	Tankesprog	45
Ned. Anm.		Var Joseph Smith en Profet? ...	46
Bærer frimodige	40	Dødsfald	48
Afløsning	41		
Bestikkelse	41		

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Peter Sundwall, Sankt Paulsgade, 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Borring (B. Petersen).

1894.